

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De iisdem Sermones B. Petri Damiani Episcopi Ostiensis duo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

stitutus est: Mathiā sufficit in Apostolatū. Non solum miraculorum magnitudi-
ne, sed & verborū efficacia auditores, vxorē habens, ad fidem Christi rapiebat: cōsti-
tuitq; 10000. virorum Ecclesiā. Ananiam & vxorē sola increpatione prostrauit. In
Lidda Aeneam paralyticum sanat. In Ioppe Dorcadam fuscitat. In Cæsarea Corne-
liū centurionem, cum sua tota familia ad Christum vocat, baptizat: Spiritu sancto
implet, lintheum videt, vt portam fidei, per reuelationem gentibus aperiat.

Ab Herode Agrippa duabus catenis vinctus, & traditus quaternionibus militū,
carceri mancipatus soluitur ab Angelo. Occasione perfidiæ Simonis magi, Syriam
discurrit, adhuc autem & Pontum, Asiam & Galatiam, & vbiq; seminando ver-
bum vitæ, Romam peruenit. Sidone, Beryth Billi Episcopos ex his qui cum comi-
tabantur duos ordinauit. Apud Tripolim Phœnicia, Marcum hospitem suum, An-
tiochia, Antaradi, Acadi, Balneis, & Pelta, Gazata, & Laodicia. Martianum in Sy-
racusa Sicilia, Brancatium Tauromenij, Thianum Cappadocia, Ancyra Gallacia,
vbi & fuscitat mortuum, in Pontō Sinope, Mytico Hellepontis, Gaurā Paphla-
gonum, Claudiopoli, Honoriadis, Nicomedia, Bithynia, Nœcæ: & ex prima pro-
fectione sua in Cæsaream per Cappadociam & Syriam (tertio iam anno vocatio-
nis elapso) redijt Hierosolymam. Deinde rursus per Antiochiam & Nicomedi-
am, vbi Prochorum præficit in Episcopum: tum demum Romam peruenit, ibiq;
cum Paulo Apostolo 30. Neronis anno passus est. Vide Tertullianum vbi ait, mor-
tis Petri & Pauli mentionem in annalibus haberi.

Matth. 16

Act. 1.

Act. 5.

Act. 10.

D. Petrus
Romam
venit.

S. Petrus
Romam pas-
sus.

BEATI PETRI DAMIANI EPISCO-
PI OSTIENSIS SERMO DE SANCTO PETRO APOSTO-
LO. *Habetur octauo Tomo Aloysij.*

ADOLESCENTVLAE dilexerunt te nimis. Pe-
trus Apostolorum princeps, & principum
primus, hodiernam diē nobis reddidit clariorem. Sa-
cra profecto dies, quia sacratissimo homini consecra-
ta, & illius assignata præconijs, quem conuentus Ange-
licus non mediocriter reueretur. Vnus est enim, quē
nobilitat singularis primatus insignia, clauicularius
regni, celorum lingua, fidei fundamentū. Cōsumma-
tus honor, & dignatio gloriosa, hominem in terris po-
sitū cælis imperitare, & inter Angelorū choros iudici-
aria potestatis exercere virtutē. Sedet dominator Do-
minus inter agmina lucidiori luce fulgentia, & de Thronis ad Cherubin transuo-
lans, vices sessionarias intermutat. Quamobrem admiranda quidem sessionum
mutatio, longeque rationis humanæ superducta conspectibus, cum modō Thro-
nos, modō Cherubin insedis se legatur. Et licet assistant Angeli Præsidentis imperi-
um expectantes, & Administratorij spiritus assignata sibi ministeria sortiantur: nul-
lus tamen eorum ligandi atque soluendi possidet potestatem. Adest Petrus, & ad
eius arbitrium orbis vniuersitas soluitur & ligatur, & præcedit Petri sententia sen-
tentiam Redemptoris: quia non quod Christus, hoc ligat Petrus, sed quod Petrus,
hoc ligat Christus, ipso id ipsum attestante. Quodcumq;, inquit, ligaueris super ter-
ram, erit ligatum & in cælis.

29. Iunii

Cant. 1.

Eccē quod
modō bea-
tus Petrus
nobilitate
est: apola-
ris prius
tus insig-
nijs.

Ad Petri
arbitrium
orbis vni-
uersitas sol-
uitur & li-
gatur.
Matth. 16.

O quam potens dignitas, quam digna potentia. Iudicat Petrus, & Petri iudicia
confirmat Omnipotens, & est in manu Petri, manus Altissimi, solusq; ille efficitur
familiaris Christi, qui Petri familiaritatem habuerit. Quid est, quod Angelorum &
hominum agminibus exclusis, solus Petrus in consortium diuinæ maiestatis, &
cum Domino residet præfidente? Dulce colloquium, sancta conuersatio: confi-
lium speciale Petri & Dei, vbi secretorum indifferentia mortalem hominem Deo
copulat & cōiungit. Non ergo mirum, si ardentiori affectu diligit Saluatorem
Petrus Apostolus, cum singularis amor refusus sit in eum, vt & singulariter diligit,
& specialiter diligitur. Anima eius vna est de adolescentulis, quæ dilexerunt eum
nimis. Puerilis ætas nondum amori congruit, senilis desijt ab amore. Puer est, qui
nondum æternis studere cœpit: senex est, qui cœperat, sed dimisit. Vtrosque igitur

Ve Dominus dilexit S. Petrus apostolus. ille summus amator excludit, & à maiestate suæ dilectionis eliminat. Sola adolescentia ardentissimis ignibus incandescens, eclipticum amorē non recipit, sed ardorem sibi vendicat copiosum. Inter adolefcētulas igitur, animas videlicet electorum, quæ cælesti sponso dilectionem promiserunt & fidem, ista sola dilexit ardentius, & amoris impatiens ait: Domine si tu es, iube me venire ad te super aquas. Nō timuit singularem elementis molestiam, & pelagi sævientis vndositas affectum. Apostoli retinere nō potuit. Sed quid est quod dicit, Nimis, cum nimis ille diligere nō possit, qui toto corde, tota anima, totis viribus præcipitur diligendus?

Tres sunt gradus in amore Dei, quorum alterum sine altero conscendere, aut parum valet, aut nihil. Cucurrit eos Apostolus pede velociori, donec in tertium summitate repositus, ad cæleste palatium euolare. Amandus enim est Deus dulciter, sapienter & fortiter. Sed iam videamus quid sit dulciter amare Deū. Dulcis enim est, & dulciter diligere debet, qui multitudinem dulcedinis suæ vel amantibus, vel timentibus se ministrare non cessat. A matur in dulcedine eum amatur in carne, cum nescimus nisi Christum Iesum, & hunc Crucifixum, cum tota carnis eius frequentia frequenti memoria retinetur, & ossa nostra medullitis concutit tantæ miserationis dignatio. Cum enim recordamur Regem gloriæ parvuli vagientis sustinere miseria, pannorum vilium vilitate deuolui, fatigatum ex itinere residere, pharisæorum opprobria, conuitia Iudæorum aure patientissima pertransire, nunquid non compungi debemus ad tantæ pietatis intuitum? Considera filium virginis illium spiritus, liuidum plagis, clavis confixum. Attende Rectorem cæli stantem in Cruce, palidum morte, carne deformem. Ne pertransas Dominum Angelorum, factum opprobrium hominum, virum dolorum & scientem infirmitates, virum percussum à Deo & humiliatum, virum leprosum & omnibus expositum detrimentis. Hæc recordatio succendit cor, pectus adurit, interiora depascitur. Talis memoria elicit lachrymas, suffundit oculos, vultus humectat.

Esaiæ 54.

Circa hunc ferè gradum obuoluitur omnis religiosorum instantia, raræ, auis in terris est, quæ possit hunc transire profectum. Adstat enim orantibus vel imago nascentis Dei, pel pendens in Cruce, tenetque mentis affectum incallescens affectio, & ad vteriora vix permittit excurrere. In hoc gradu Petrus impressus consistebat, cum carnem & conuersationem Iesu Christi tenerrimè diligens, Saluatorem etiam à saluatione generis humani retraheret, dicens: Propitius esto, Domine, tibi ipsi, ne fiat hoc. Cui Dominus: Vade, inquit, post me, satana, quia non sapis quæ Dei sunt, culpans consilium, non affectum. Diligebat enim dulciter, non tamen sapienter. Quomodo enim sapienter, qui mundi redemptionem & Dei prouidentiam nitentur excludere? Sed succenderat cor eius familiaritas dulcor, & verbum de Redemptoris absentia pari non poterat benignitas diligentis. Hic diligitur Deus ex toto corde, cum in corde hominis affectus & dulcedo inhabitet, solumque cor hominis amoris dulcedinem perseveranti stabilitate custodiat. Vnde & vulgaris vsus obtinuit, vt cum aliquem ab aliquo vehementer amari conspiciamus, dicamus: Ex corde diligit eum: quem scilicet amat & sequitur.

Matth. 16.

Dulciter diligere id est ex corde.

Gradus secundus diligere sapienter.

Secundus est, diligere sapienter. Gradus iste multæ altitudinis est, & nimis difficilem pollicetur ascensum. Non autem euadit ad cacumen eius, nisi mens mundior, & quæ mundi huius sapientiam sapientia superuolat Angelorum. Non attendit hic nascentis, vel itinerantis Dei cumulata deuotio, sed Verbum in principio apud Deum. Recordare Filium Dei cum Patre omnia fabricantem, creatorem Angelos, elementa iungentem, disponentem mundum, omnia gubernantem, & cognosce quàm excelsior sit ista cognitio, quàm illa. Intuere ineffabilem ipsius genituram, & Genitum Gignenti non dissimilem, nec priorem Patrem quàm Filium, & tunc intelliges quanta differentia natiuitatem vtraque distinguat, cum aliud sit nasci in gloria, aliud in miseria, aliud æquale Deo, aliud Angelis esse minorem. Hæc est sapientia singularis, supergredi corporis & corporeorum obstacula, & in illius lucis subsilire splendorem, vbi lumen videretur in lumine, & Deus non seruiens, sed imperans demonstratur. Felix anima, quæ seculentæ carnis superata materia, in huius sapientiæ lumine requiescit. Vis videre Paulum, quomodo à primo gradu ad secundum ascenderit? Cum dixisset, Mihi absit gloriari, nisi in Cruce Domini nostri Iesu Christi: Scripsit alio loco: Et si noueramus Christum secundum carnem, sed nunc iam nō nouimus. Hic affectus sapientiæ sedet in anima, quæ sola rationis

Gal. 6.
2. Cor. 5.

SURIUS

g. ter
10. ter
RVIII
5

DE S. PETRO APOSTOLO.

177

Om̄is capax est, incorporeumque & incircunscriptum spiritum indefessa meditatio prospectat. Hic diligitur Deus ex tota anima, id est, ex tota sapientia, qui prius ex toto corde, id est, ex dulcedine diligebatur.

Tertius gradus est amare fortiter, id est, ex omnibus viribus. Fortiter diligit, qui cum necesse fuerit, pro Saluatoris fide corpus & animam tormentis exponit. Hic est fructus operis, laboris consummatio, probatio dilectionis. De gradu enim dulcedinis ad sapientia gradum ascenderat Apostolus Petrus, cum diceret: Animam meam pono pro te. Nihil sapientius, neque fortius, quam animam meam pono pro te: nil insipientius, neque debilius, quam neque scio, neque noui quid dicas. Profecto iam diligebat dulciter, iam sapienter, sed vtrunque perdidit, cum fortiter non dilexit, cum ad vocem mulierculae Dominum & Magistrum suum celeriter abnegauit. Sed cum mori pro Christo disposuit, dilexit nimis: quia maiorem hac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Afixus Cruci a fide separari non potuit. Vides ergo, quomodo tres gradus istius trinae legis dilectioni conueniant. Iraque amemus dulciter, sapienter, & fortiter, ut ad Magistrum Petri, Petri intercessionem peruenire valeamus, qui est benedictus in secula, Amen.

Sapienter diligit, id est, ex anima.

Tertius gradus, diligere fortiter.

Matth. 26.

Iohan. 13. Fortiter diligit, est animam pro Christo ponere.

EIVSDEM BEATI PETRI DAMIANI SERMO DE SANCTIS APOSTOLIS PETRO ET PAULO. Habetur ut supra 8. Tomo Aloysij.

Hodierna dies, dilectissimi, clara est & solemnis, vniuersamque creaturam suo lumine sanctificat, & infundit. Non enim est ignota festiuitas, vel alicuius obscuritatis tenebris offuscata, sed ab ortu solis vsque ad occasum toti cognita mundo, ipsis etiam caelis clara luce relucens. Duo enim Apostolorum principes, Ecclesiae luminaria, martyres summi, legis doctores, amici sponsi, oculi sponsae, pastores gregeis, mundi custodes, hodierna die caelestia regna felici martyrio conscenderunt, alter princeps regni caelorum, alter aptus ad tertium caelum: alter Iudaeis praelatus, alter gentibus datus: in vita socij, confortes in morte, in corona pares, aequales in gloria, Iudices orbis, Domini coessores.

Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli festiuitas, toti cognita mundo.

Admiranda prorsus dispositio Redemptoris, & iudicia Dei abyssus multa, cum illos Ecclesiae suae praefecit, qui sic criminaliter lapsi sunt, ut in peccatorum fluctus absorberentur. Cum intueor Petrum, quem ipsa manus omnipotentis regni caelestis clauibus inuestit, cui Pater reuelat Filij maiestatem, super quem fundatur Ecclesia, cui potestas ligandi & soluendi conceditur, qui caelos claudit & aperit, quod Cherubin & Seraphin habere non legitur, vehementer admiror. Rursus cum reflecto oculos, & eundem Petrum video a longe sequi Saluatorem, & ad vnus ancillae vocem detestari & iurare, Quia non noui hominem, ipsumque quem Dei Filium confessus fuerat, trepida fugatione relinquere, timore concutior, dicens mecum: Quis cognouit sensum Domini? Cum respicio Paulum spirare minas & caedes in discipulos Domini, vincetos ducere, damnare morti, & in corpus Ecclesiae tota debacchatione saeuire, intra memetipsum contremo, dicens: Nescit homo vtrum amore an odio dignus sit. Cum respiro desuper, & video vas electionis portare nomen Christi coram gentibus, & Regibus, & filijs Israel, ad tertij caeli secreta raptari, & audire arcana verba, quae non licet homini loqui, & in illam ipsam Trinitatem oculis figere clarios, gaudeo, dicens: Hic est vir, qui non est derelictus a Domino. Quid est, quod sic labuntur, qui praeficiuntur Ecclesiae? Sapientia sua uiter disponens omnia, haec ideo fecit, ut in seipsis praedicti Principes discerent, qualiter alijs misereri deberent.

Psal. 35.

Matth. 16.

Matth. 26. Luc. 22.

Rom. 11. Act. 9.

Eccles. 9.

2. Cor. 11.

Cuius Principes Ecclesiae frequenter labantur.

Huius virtutem misericordiae praesens capitulum demonstrare conatur. Isti sunt, inquit, duae oliuae. Digna prorsus comparatio oliuae ad Apostolos, nec alia dignior est inuenta. Arbor enim ista semper viridis est, & illum excellentissimum olei liquorem effundit, sine quo nec regia, nec sacerdotalis constat authoritas. Oleum autem quatuor habet, supernat omnibus liquoribus, illuminat, pascit, & vngit. Cuicumque enim liquori oleum superponas, statim sibi superioris loci vendicat pote.

Apoc. 11.

Olei quatuor propter auctoritatem.